

Arrest

nr. 214 920 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 176 543 van 19 oktober 2016 omdat verzoeker zijn afkomst uit Afghanistan en zelfs zijn Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk kon maken gelet op zijn bedrieglijke verklaringen. In het kader van zijn tweede verzoek wijzigde verzoeker zijn initiële verklaringen en beweerde hij dat hij Afghanistan ontvluchtte met de val van het talibanregime en hij naar het Verenigd Koninkrijk trok. Omwille van medische redenen verliet hij het Verenigd Koninkrijk en trok hij naar België. Op 29 januari 2018 nam de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing omdat verzoeker nog steeds zijn beweerde herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maakte. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming opnieuw zijn eerdere verklaringen wijzigt door te stellen dat hij van 1992 tot oktober 1999 in Pakistan woonde, waarna hij in oktober 1999 terugkeerde naar Paktia. Verzoeker verklaart dat hij woonde in het dorp Khandkhel in het district Said Karam van de provincie Paktia en hij er werkte voor de taliban, alvorens hij na de val van de taliban naar het Verenigd Koninkrijk trok.

Ter ondersteuning van zijn tweede volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een studentenkaart van in Pakistan, vijf foto's in Pakistan, een eigendomsakte met twee foto's van een eigendom, een afsprakenkaart bij de dokter van verzoekers moeder, een Afghaans gezondheidsboekje, het Afghaans gezondheidsboekje van verzoekers moeder, twee schoolrapporten in Shamshatoo en twee enveloppen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn herkomst uit Afghanistan, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker geeft toe dat hij over zijn verblijf en terugkeer naar Paktia in Afghanistan niet volledig de waarheid verteld heeft en stelt dat hij "in de loopt van de procedure bijkomende stukken [zal] voorleggen waaruit blijkt dat hij na zijn vlucht naar Pakistan altijd in Pakistan verbleven was tot zijn vertrek naar Europa". Verzoeker wijzigt aldus nog maar eens zijn verklaringen over zijn voorgehouden verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn voorgehouden verblijfplaatsen en-omstandigheden in de jaren voor zijn vertrek naar Europa, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Het is niet ernstig dat verzoeker in het verzoekschrift opnieuw zijn verklaringen dienaangaande wijzigt. Verzoekers wisselende verklaringen over zijn verblijfplaatsen, getuigt van een gebrekkige medewerking en doet zijn algemene geloofwaardigheid teniet. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere beweringen zonder enig objectief bewijs bij te brengen die zijn nieuwe verklaringen onderbouwen.

Zo verzoeker de mening toegedaan is dat hij meerdere stukken heeft voorgelegd ter staving van zijn identiteit, zoals zijn bankkaart, rijbewijs, twee chequeboekjes, medische stukken, ... gaat hij eraan voorbij dat hij tot op heden nog steeds niet hét identiteitsdocument bij uitstek heeft voorgelegd, te weten zijn taskara of zijn paspoort, terwijl hij in het kader van zijn beroepsprocedure na zijn eerste verzoek duidelijk aangaf over identiteitsstukken te beschikken.

Waar verzoeker oppert dat hij volledig vervreemd is van de Afgaanse samenleving omdat hij daar heel lang niet gewoond heeft en stelt bij een eventuele terugkeer in een situatie van isolement terecht zal komen, wijst de Raad er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Verzoeker legt overigens steeds wisselende verklaringen af over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar Europa. De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij

terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt in de bestreden beslissing niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk afkomstig te zijn uit het dorp Khandkhel in de provincie Paktia, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest "Elgafaji" aanvoert dat hij het risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden verblijfplaatsen en –omstandigheden voor zijn komst naar Europa. Verzoeker kan zich aldus niet dienstig beroepen op het arrest "Elgafaji", waar het HvJ oordeelde dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand, merkt de Raad op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe stukken heeft ingediend met betrekking tot haar afkomst en nationaliteit. Verzoekende partij stelt dat niet kan getwijfeld worden aan haar afkomst nu zij reeds 18 jaar in Europa verblijft en reeds 25 jaar weg is uit Afghanistan. Onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR is verzoekende partij van oordeel dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoekende partij haalt nog het arrest nr. 206 303 aan en stelt dat zij eveneens ernstige medische problemen kent waarvoor zij reeds 3 jaar wordt behandeld en bij de beoordeling van haar derde asielaanvraag geen rekening werd gehouden met dit aspect.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 oktober 2018 opgenomen grond.

De Raad herneemt dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier verzoekende partij steeds wisselende verklaringen aflegt over haar voorgehouden verblijfplaatsen en -omstandigheden in de jaren voor haar vertrek naar Europa, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust.

Het is niet ernstig te noemen dat verzoekende partij, nadat in de bestreden beslissing vastgesteld wordt dat haar beweerd recent verblijf in Khandkhel in de periode voor haar vertrek naar Europa nog steeds teniet wordt gedaan door de vaststellingen die tijdens haar tweede verzoek werden gedaan, in haar verzoekschrift nogmaals haar verklaringen over haar voorgehouden verblijfplaatsen voor haar komst naar Europa wijzigt door te stellen dat zij na haar vlucht naar Pakistan altijd in Pakistan verbleven heeft tot haar vertrek naar Europa.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit haar vorige verzoeken om internationale bescherming, vertelde verzoekende partij niet de waarheid over haar voorgehouden verblijfplaatsen en -omstandigheden in de jaren voor haar vertrek naar Europa, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. De steeds wisselende verklaringen van verzoekende partij over haar verblijfplaatsen, getuigt van een gebrekkige medewerking en doet haar algemene geloofwaardigheid teniet.

De door haar bij een aanvullende nota neergelegde documenten, luidens verzoekende partij een enveloppe van de post vanuit Pakistan, haar studentenkaart, een militaire kaart van haar vader, haar originele taskara en die van haar vader, de officierenkaart van haar vader en foto's van haar vader in Polen, zijn niet bij macht deze laatste beweringen aangaande haar verblijfplaatsen voor haar komst naar Europa te staven.

De militaire kaart van haar vader, zijn taskara en zijn officierenkaart hebben enkel betrekking op de identiteitsgegevens en de werkzaamheden van de vader van verzoekende partij. Deze kunnen onmogelijk de door verzoekende partij voorgehouden verblijfplaatsen en -omstandigheden in de jaren voor haar vertrek naar Europa aantonen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de foto's waarop haar vader te zien is.

De taskara van verzoekende partij zegt evenmin iets over haar voorgehouden verblijf in Pakistan van 1992 tot haar vertrek naar Europa. Dient overigens te worden opgemerkt dat de geboortedatum vermeld op de taskara (april/mei 1974), niet overeenkomt met haar verklaringen ten overstaan van de asielinstanties op 5 mei 1976 geboren te zijn (adm. doss.).

De studentenkaart, dat moet aantonen dat verzoekende partij van 1 juni 2001 tot 1 januari 2002 in Pakistan een taal cursus Engels gevolgd heeft, kan geen objectieve bewijswaarde gehecht worden vermits deze gemakkelijk te fabriceren/vervalsen is. Daar verzoekende partij steeds ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar voorgehouden verblijfplaatsen en -omstandigheden in de jaren voor haar vertrek naar Europa, kan de Raad het voorgehouden verblijf van verzoekende partij tot haar vertrek naar Europa niet als bewezen beschouwen enkel op basis van deze studentenkaart. Bovendien

toont deze studentenkaart hoogstens aan dat verzoekende partij een taal cursus gevolgd heeft van 1 juni 2001 tot 1 januari 2002, doch niet dat zij continu in Pakistan verbleven heeft van 1992 tot haar vertrek naar Europa in 2001.

De enveloppe toont louter aan dat verzoekende partij documenten werden opgestuurd vanuit Pakistan.

Waar verzoekende partij benadrukt dat zij reeds 18 jaar in Europa verblijft en zij onder verwijzing van richtlijnen van het UNHCR opwerpt dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan, herneemt de Raad dat verzoekende partij haar vrees *in concreto* dient aan te tonen. Nergens uit haar verklaringen is echter gebleken of en wat verzoekende partij dient te vrezen en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. Verzoekende partij legt overigens steeds wisselende verklaringen af over haar verblijfplaatsen voor haar komst naar Europa. De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar zij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing niet getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk afkomstig te zijn uit het dorp Khandkhel in de provincie Paktia, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

4.2.2. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij eveneens ernstige medische problemen kent waarvoor zij reeds 3 jaar wordt behandeld en bij de beoordeling van haar derde asielaanvraag geen rekening werd gehouden met dit aspect, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit bij haar huidig derde verzoek niet ten berde heeft gebracht ten overstaan van de asielinstanties. Wel heeft verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek melding gemaakt van haar medische problemen, namelijk dat zij lijdt aan chronische lumbalgie. De commissaris-generaal merkte toen correct op dat, zoals de Raad in voormelde beschikking heeft geoordeeld, medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De medische attesten gevoegd bij het verzoekschrift hebben betrekking op diezelfde medische problemen en vermogen geen ander licht te werpen op voormelde beoordeling.

De Raad onderstreept dat wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze rechtspraak een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, wat *in casu* is gebeurd.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS